

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.393/2022/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. június 2. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A költségvetési csalás bűntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. november 8. napján kihirdetett 26.B.368/2020/44. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A Terhelt1 vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezéséből az üzletszerű elkövetésre utalást mellőzi.

A kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 3-3 (három-három) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott lakóhelye: lakcím2

Megállapítja, hogy a vádlott 2022. november 8. napjától elrendelt bűnügyi felügyeletének befejező időpontja 2023. június 2.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. november 8. napján kelt 26.B.368/2020/44. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki üzletszerűen elkövetett költségvetési csalás bűntettében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont és (5) bekezdés b) pont], amiért 6 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre, 6 év közügyektől eltiltásra, 300 napi tétel – napi tételenként 4.000,-, összesen 1.200.000,- Ft pénzbüntetésre és 6 év gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja, igazgatója, gazdasági társaság vezető tisztségviselője, illetve felügyelőbizottságának tagja foglalkozástól eltiltásra ítélte.

[2] Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban annak kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, valamint arról, hogy a pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tételenként kell egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni. A nyomozás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszüntette és azokat az iratok között rendelte kezelni.

[3] Az ítélet ellen a vádlott általánosságban, védője elsősorban felmentésért, illetve a cselekmény téves minősítése, ezen belül az üzletszerűség megállapítása miatt, másodsorban enyhítésért fellebbezett, az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2022. december 19-én kelt BF.798/2022/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[5] Rögzítette, hogy az elsőfokú ítélet felülbírálata a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű és a fellebbezések a Be. 598. § (2) bekezdése szerinti tanácsülésen elbírálhatók. Ezzel kapcsolatban akként nyilatkozott, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén azon az ügyész nem kíván részt venni.

[6] Álláspontja szerint a törvényszék az eljárása során a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, és azzal, hogy a védőnek a tanúk személyes meghallgatására irányuló indítványát – miután az érdekeltek nyomozati szakban tett vallomásait felolvasta – nem teljesítette, illetőleg a bizonyítási eljárás végső szakaszában tanú36 felkutatására és meghallgatására vonatkozó indítványt elkesettség miatt elutasította, nem követett el olyan eljárási szabálysértést, mely a másodfokú eljárásnak akadályát képezné, az ügyfelderítési kötelezettségét pedig a szükséges körben teljesítette és a rendelkezésre álló adatokat megfelelően mérlegelve helyesen jutott azon következtetésre, hogy a vádlott cége valós gazdasági tevékenységet végzett.

[7] Ezzel szemben kifejtette azon véleményét, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részlegesen megalapozatlan a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontjában foglalt okból az alábbiak szerint:

[8] A vád és az ítélet egyaránt figyelembe vette a tárgyalás anyagává tett szaktanácsadói vélemény megállapításait, ugyanakkor a 2012. év III. negyedévének a táblázatból kimaradt a 2012. augusztus 15-i keltű, cég15. részére kiállított, 1.360.800,- Ft ÁFÁ-t tartalmazó 6.400.800,- Ft összegű számla, melyről tanú18 tanú is beszámolt (nyomozati irat I. kötet 513. oldal). Ezen túlmenően kitért arra, hogy számítási hiba miatt és a szaktanácsadói véleményt figyelembe véve a végösszeget is korrigálandónak tartja, és e pontosítással a tényállás megalapozott, a másodfokú eljárásban irányadó lehet.

[9] Hangsúlyozta, hogy a törvényszék az indoklási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett, számot adott arról, hogy a terhelti védekezést – figyelemmel Terhelt1 ellentmondásos és következetesnek nem tekinthető nyilatkozatira – miért nem tartja elfogadhatónak. Kiemelte, hogy a cselekmény megítélésénél nem hagyható figyelmen kívül az a vádlotti kijelentés, hogy már a cég2. előtt is volt cége, miáltal tisztában volt vele, hogy adóbevallást kell tennie, ami kitűnik a tanúk (pl. tanú7) vallomásából is.

[10] Az ügyési álláspont szerint a tényállásból a vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság, cselekményét törvényesen minősítette, jogilag megfelelően indokolta, a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen vette számba, s a cselekmény súlyához, ezen körülményekhez igazodó büntetést szabott ki, melynek enyhítése nem indokolt.

[11] Az egyéb járulékos rendelkezéseket szintén törvényesnek tartotta.

[12] Összességében indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 26.B.368/2020/44. számú ítéletét a tényállás pontosításával a Be. 605. § (1) bekezdése alapján érdemében hagyja helyben.

[13] A védő a törvényes határidőn belül nyilvános ülés tartását indítványozta, míg fellebbezésének 2023. május 15-én kelt írásbeli indokolásában – a védelmi fellebbezést fenntartva – az alább írtak szerint lényegében tárgyalás tartásának szükségességét vetette fel.

[14] Beadványában előrebocsátotta, hogy tisztában van a felülmérlegelés törvényi tilalmával, de szükségesnek tartotta felhívni a másodfokú bíróság figyelmét arra, hogy az elsőfokon eljáró bírói tanács részéről prejudikációra utaló jelek voltak tapasztalhatók. Utalt e körben az ítéletnek a bizonyítási indítványok elutasítását tartalmazó azon részére, mely szerint a nyomozás során kihallgatott tanúk idézését azért nem tartotta szükségesnek, „mivel a vádlott büntetőjogi felelőssége megállapítása szempontjából azok felolvasása is elegendő volt”.

[15] Álláspontja szerint a törvényszék a tényállás tisztázása érdekében nem tett meg mindent, holott erre törvényi kötelezettsége lett volna, és semmit sem tett meg annak érdekében, hogy Terhelt1 bíróságon tett vallomását leellenőrizze, így a vádlott által

hivatkozott tanú²⁵ ellen folyt eljárás I. és II. fokú ítéletét védői indítvány ellenére nem szerezte be, őt az eljárásban nem hallgatták ki, pedig a cselekmény megítélése szempontjából jelentőséggel bírt volna, hogy védenca tettesi vagy bűnsegédi elkövetési alakzatot valósított meg.

[16] Utalt e vonatkozásban arra is, hogy a nyomozás alatt kihallgatott tanú¹² és tanú¹³ tanúk, akiknek a vallomásait a Fővárosi Törvényszék felolvasás útján tette a bizonyítás anyagává, beszámoltak arról, hogy élelmiszer nagykereskedéssel foglalkoztak, így lehetett kapcsolatuk tanú²⁵rel.

[17] Kifogásolta, hogy az eljáró bíróság tényként fogadta el tanú¹⁸ tanúnak a vádlottal (vagy valaki mással) kötött szerződésre vonatkozó, bizonytalan, felolvasott vallomását, azt, hogy Terhelt¹t terheli a felelősség a 6,4 millió forintos számla tekintetében.

[18] Ugyancsak kifogásolta, hogy bár védenca terhelő vallomást tett tanú¹⁹ tanúra, ezt sem értékelte olyan fontos bizonyítéknak törvényszék, hogy megbizonyosodjon a vádlott szavahihetőségéről és szembesítse a tanúval.

[19] Szintén az elsőfokú eljárás hiányosságaként hivatkozott arra, hogy az nem tisztázta, mely adatok, számlák tekintetében nyújtott be eltérő adatokat a vádlott az adóhatóság felé.

[20] Álláspontja szerint a könyvelő, tanú²² vallomása, vallomásának előadás módja egyáltalán nem támasztotta alá a vádat.

[21] A védő, annak ellenére, hogy tárgyalás tartását nem, mindössze nyilvános ülés kitézését indítványozta, amikor kitért arra, hogy a másodfokú bíróság van-e abban az eljárásjogi helyzetben, hogy az általa hivatkozott bizonyításbeli hiányosságokat – tanúkihallgatásokkal, okirat beszerzésével, szakértő kirendelése útján – pótolja, kérdés szintjén felvetette a másodfokú bíróság részéről felveendő bizonyítás lehetőségét, amelyre a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel csak tárgyaláson kerülhet sor.

[22] Vitatta továbbá az üzletszerűség mint minősítő körülmény fennálltát, egyrészt arra hivatkozva, hogy annak fogalommeghatározásánál a jogalkotó a „bűncselekmények” kifejezést használja, miközben a vádlott az elsőfokú ítélet szerint egyetlen bűncselekményt követett el, másrészt hangsúlyozva, hogy az „üzletszerűség megállapíthatóságához az elkövető személyének, életvitelének a vizsgálata is nagyon fontos és a vádlott a terhére megállapított cselekmény elkövetésekor büntetlen előéletű, rendezett családi és személyi körülményekkel rendelkező és nem bűnözői életmódra berendezkedett személy volt az elkövetés idején.

[23] Kitért még arra, hogy a vádlott az elsőfokú ítéletet követően orvosi kezelésre szorult, ezért a fizikai-pszichikai állapotának tisztázása érdekében igazságügyi pszichiáter és orvos-szakértőt vettek igénybe.

[24] Hangsúlyozta, tisztában van vele, hogy a bíróság engedélye nélkül felkért igazságügyi szakértő de jure nem tekintendő szakértői véleménynek, ellenben de facto mégis csak szakértői vélemény készült Terheltlről, ami az ellene folyó büntetőeljárás során okirati bizonyítékként felhasználható.

[25] Ezen iratból idézve kiemelte, hogy a vádlott a terhére rótt cselekmény idején gyógyszerfüggő volt, mely jelentős mértékben hatott az aktuális pszichikai állapotára és így ezáltal a terhére rótt cselekményben való részvételét megkönnyíthette, hiszen a vélemény 3. pontja (18. oldal utolsó bekezdése) kimondja, hogy „Fentebb részletezett személyiségi jegyek, valamint a hosszú ideig fogyasztott gyógyszer abuzálás, az ezzel járó kritikátlanabb állapot együttes hatásában elősegítő tényezők voltak abban, hogy az elfogadott társadalmi normákat ismételten megszegje”.

[26] Kifogásolta, hogy a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett jelentős időmúlást nem kellő mértékben, míg azt a tényt, hogy védence ténybeli beismerő vallomást tett, azaz részben elismerte felelősségét, egyáltalán nem vette figyelembe a Fővárosi Törvényszék.

[27] Összességében elsődlegesen az általa hivatkozott bizonyításbeli hiányosságok másodfokú bíróság általi kiküszöbölését vagy – ennek akadályá esetén – az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az üzletszerűséget nem tartalmazó enyhébb minősítés megállapítását, harmadlagosan a büntetés jelentős enyhítését és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

[28] Beadványához mellékelte szakértő2 igazságügyi orvosszakértőnek a vádlottról (névelírással „terheltl”) készített OSZ.6418-139/2023 számú szakvéleményét.

[29] A másodfokú bíróság a bizonyítási indítványokat elutasította, mert a védőnek a – tartalma szerint – tárgyalás tartására irányuló indítványa nem tartalmazott olyan indokokat, melyek alapján bizonyítás felvétele (amint arra az ítéltábla a bizonyítékokkal összefüggő álláspontja körében a későbbiekben kifejti) szükséges lett volna.

[30] Minthogy tehát a Be. 600. § (1) bekezdésében és a Be. 594. § (1) bekezdésében írt feltételek hiányában tárgyalás tartását nem tartotta indokoltnak, az ügyben a Be. 599.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülést tűzött ki.

[31] Ezen a védő a fellebbezése részletes indokolásában írtakat fenntartva akként nyilatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által elutasított bizonyítási indítványait is fenntartják, így beadványának ezekre vonatkozó részét tárgyalás tartására irányuló kérelemként kérte értékelni.

[32] A vádlott a felszólalásában elismerte, hogy voltak hibái a tényállásbeli cégek működtetésében, így lehetett volna körültekintőbb, alaposabb. Továbbra is arra hivatkozott, hogy megbízott a könyvelőjében, aki szintén hibázott, és erről őt nem tájékoztatta. Utalt arra is, hogy korábbi jogi képviselője „sem volt a helyzet magaslatán”, amikor eljár az érdekében, valamint kifogásolta, hogy semmilyen lehetőséget nem kapott az enyhítő körülmények bizonyítására az eljárás során. Hangsúlyozta, hogy 2010-2012. években komoly gyógyszerfüggő volt, és pszichés, illetve egészségi állapota azóta is jelentősen romlott: magas vérnyomása és pánikbetegsége van, rendszeres kezelésre jár. Elmondta azt is, hogy rendezett családi életet él, dolgozik, és tartózkodási helyén jótékonyági tevékenységet is folytat.

[33] Az utolsó szó jogán ezen túlmenően nyilatkozatot nem tett.

[34] A vádlott és védője fellebbezése enyhítést eredményezően alapos.

[35] Az ítéltábla megállapította, hogy az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű.

[36] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította azt is, hogy a törvényszék az eljárást döntő mértékben a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a) - f) pontja], sem olyan relatív eljárási szabálysértést [Be. 609. § (1) és (2) bekezdése], amely az ítélet érdemi felülbírálatát kizárná és Be. 567.§ (1) és (2) bekezdése szerinti okból az eljárás megszüntetésének sincs helye.

[37] A fenti körbe nem tartozó eljárási szabálysértést ugyanakkor több alkalommal is megvalósított.

[38] A Be. a tárgyalás menetére vonatkozó szabályok között az 531. §-ában rögzíti az okirati bizonyítékok tárgyalás anyagává tételére vonatkozó szabályokat. E szakasz (1) bekezdése kimondja, hogy az egyesbíró vagy a tanács elnöke a tárgyaláson ismerteti a bizonyítás eszközéül szolgáló iratok lényegét. A rendelkezés ellenben a vádlott és a tanúk vallomására nem vonatkozik, az azok felolvasására, illetve ismertetésére irányadó szabályok az adott bizonyítási eszközök között nyertek elhelyezést a törvényben. Ennek megfelelően a Be. nem tartalmaz olyan rendelkezést, ami alapján a törvényesen már tárgyalás anyagává tett terhelti és tanúvallomásokat tartalmazó jegyzőkönyveket a bizonyítási eljárás befejezté

nyilvánítása előtt ismételten ismertetnie kellene a bíróságnak, ahogy azt a 31. számú jegyzőkönyv tanúsága szerint az eljáró tanács elnöke – ily módon jogszabályi alap nélkül és szükségtelenül – megtette. E jogszabálysértés ugyanakkor nem sorolható a Be. 609. § (1) bekezdésében írt olyan súlyú szabálysértések közé, amelyek az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetik, figyelemmel arra, hogy tényleges jogsérelmet senkinek nem okozott és az ott felsorolt joghatások kiváltására nem volt alkalmas.

[39] Az előkészítő ülésen (18. számú jegyzőkönyv) a tanács elnöke a törvénynek megfelelő tartalommal figyelmeztette a vádlottat és a védőt a bizonyítási indítványokkal kapcsolatban a Be. 520. § (1)-(3) bekezdésében foglaltakra, azonban később, a tárgyaláson a vádlott, illetve a védő által előterjesztett bizonyítási indítványok elbírálása során e szabályokat nem mindenben a törvénynek megfelelően alkalmazta, jóllehet, végkövetkeztetésével az ítéltábla egyetértett.

[40] A Be. általa is hivatkozott 520. § (1) bekezdése ugyanis úgy rendelkezik, hogy az ügyészség, a vádlott, illetve a védő a tárgyalás előkészítése után – az (5)-(6) bekezdésben meghatározott jogkövetkezmények nélkül – akkor terjeszthet elő bizonyítási indítványt, ha

a) az indítvány alapjául szolgáló tény vagy bizonyítási eszköz az előkészítő ülést követően keletkezett, vagy arról az indítványozó önhibáján kívül az előkészítő ülést követően szerzett tudomást, vagy

b) az indítvány valamely bizonyítási eszköz bizonyító erejének, bizonyítás eredményének cáfolatára szolgál, feltéve, hogy ennek módja, eszköze csak a lefolytatott bizonyításból vált számára felismerhetővé.

[41] Ugyanezen szakasz (2) bekezdése szerint az (1) bekezdés a) pontja esetén az indítvány az annak alapjául szolgáló tényről vagy bizonyítási eszközről való tudomásszerzéstől számított tizenöt napon belül terjeszthető elő, egyidejűleg az indítványozó köteles a tudomásszerzés időpontját és az önhiba hiányát valószínűsíteni; míg a (3) bekezdés azt mondja ki, hogy az (1) bekezdés b) pontja esetén az indítvány a lefolytatott bizonyítástól számított tizenöt napon belül terjeszthető elő, egyidejűleg az indítványozó köteles az indítványozott bizonyítás utólagos felismerhetőségét, és a lefolytatott bizonyítás cáfolatára való alkalmasságát valószínűsíteni.

[42] A Be. 520. § (4)-(6) bekezdésének alkalmazásával a bíróság a bizonyítási indítványt abból a szempontból vizsgálja meg, hogy az indítványozott bizonyítás a tényállás tisztázásához szükséges-e, majd elbírálja, hogy az indítványt az (1)-(3) bekezdés rendelkezései szerint terjesztették-e elő, és ha ennek eredményeként arra a következtetésre jut, hogy az indítványozott bizonyítás nem szükséges a tényállás tisztázásához, az (1)-(3) bekezdés rendelkezéseivel ellentétesen előterjesztett indítványt érdemi indokolás nélkül is elutasíthatja, míg abban az esetben, ha az indítványozott bizonyítás lefolytatása nélkül a tényállás nem tisztázható, a bíróság az (1)-(3) bekezdés rendelkezéseivel ellentétesen

előterjesztett indítványnak is helyt ad, de amennyiben az indítvány előterjesztése az eljárás elhúzására alkalmas, az ügyészség indítványa esetén tájékoztathatja az ügyészség vezetőjét, egyebekben rendbírsággal sújthatja az indítványozót.

[43] A védelem részéről előterjesztett bizonyítási indítványok egyrészt a nyomozás során kihallgatott tanúk vallomásainak tárgyalási ismertetését követően a tárgyaláson történő személyes kihallgatására irányultak, másrészt arra, hogy a bíróság tanúként hallgassa meg a vádlott által megjelölt személyeket (tanú25t, tanú26t, tanú27et, tanú28et – ez utóbbiakat azért, mert a vádlott állítása szerint tudták, hogy tanú25ral dolgozott –, és a nyomozás során meg nem hallgatott tanú36-ot).

[44] A fenti négy tanú elérhetőségét a védelem nem közölte a bírósággal, így kihallgatásuk ezen oknál fogva objektív akadályba ütközött, ahogyan arra az elsőfokú ítélet a bizonyítási indítványok elutasítását indokoló részében (26. oldal 3. bekezdése) helyesen utalt. Az elutasítás indokai között ellenben tévesen, de legalábbis értelemzavaróan tüntette fel azt, hogy az indítványok előterjesztésére a Be. 520. § (1) bekezdésében foglaltakkal ellentétesen került sor és azok teljesítése az eljárás szükségtelen elhúzódását eredményezte volna. Ahogyan azt a másodfokú bíróság fentebb részletesen ismertette, a törvény alapján elsődlegesen azt kell vizsgálnia az ügyben eljáró bíróságnak, hogy az előterjesztett bizonyítási indítvány teljesítése a tényállás tisztázásához szükséges-e. Amennyiben igen, és teljesíthető, akkor a bizonyítást el kell rendelni, és e mellett van lehetőség a törvényes feltételek esetén az előterjesztővel szemben jogkövetkezmények alkalmazására. Ennélfogva az eljárás szükségtelen elhúzódására vonatkozó elsőbírói hivatkozás kizárólag úgy értelmezhető, hogy a bizonyítás maga lett volna szükségtelen, miáltal az eljárás indokolatlan, ok nélküli elhúzódása következett volna be, és ugyanígy a szükségesség oldaláról megközelítve lehet egyetérteni azzal is, hogy az indítvány előterjesztésére a Be. 520. § (1) bekezdésben írtakkal ellentétesen került sor, azaz a tényállás tisztázásához nem szükséges, a vádat nem cáfoló bizonyítás felvételére vonatkozott az indítvány.

[45] Kétségtelen továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyaláson a Be. 519. § (2) bekezdése ellenére nem döntött valamennyi bizonyítási indítvánnyról, határozatot csak arra vonatkozóan hozott, hogy a nyomozati szakban kihallgatott azon tanúk személyes meghallgatására vonatkozó indítványt utasítja el, akiknek cégeivel összefüggésben a vádlott a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a velük kötött jogügyletek nem voltak valósak, azonban az egyéb indítványok nagyobb része tekintetében nem is volt döntési helyzetben, mert a vádlott tanú25, tanú26, tanú27 és tanú28 esetében csak neveket sorolt fel, elérhetőség nélkül. Más volt a helyzet tanú36-tal, akinek adatai az iratban (nyomozati irat 2. kötet 895. oldal) rendelkezésre álltak, ezért a meghallgatására vonatkozó indítvány elbírálható lett volna. Az elutasításról szóló határozat elmaradása ugyanakkor a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti – hatályon kívül helyezést eredményező – eljárási szabálysértésként nem értékelhető, mert a határozathozatal elmaradása nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására, míg a tanú kihallgatása valóban szükségtelen volt azon oknál fogva, hogy a fentiek szerint a vádlottat terhelő bizonyítékok cáfolata a vallomásától nem volt várható.

[46] Figyelemmel a védelmi beadványban írtakra, hangsúlyozni szükséges azt, hogy a bíróság a bizonyítási indítványok elutasításáról minden esetben az érdemi döntésének meghozatala előtt hoz döntést, mégpedig éppen azért, mert azokat a bizonyítás lényegét érintően szükségtelennek tartja, mely tevékenysége ezáltal prejudikációként nem értékelhető.

[47] A törvényszék az ügy megítélése szempontjából lényeges valamennyi bizonyítékot megvizsgálta és azokat a Be. 167. §-ában foglaltaknak megfelelően okszerűen, a logika törvényei szerint értékelte.

[48] Nem értelmezhető az adott cselekmény és tényállás viszonylatában a védőnek azon felvetése, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta, mely számlákkal és adatokkal kapcsolatban adott téves tájékoztatást védence az adóhatóságnak. A vád tárgyává téve az a vádlottnak tulajdonított magatartás volt, hogy az általa kibocsátott számlákkal igazolt bevételeit azzal, hogy adóbevallást nem terjesztett elő, adót nem is fizetett, eltitkolta, és ezzel okozott a költségvetésnek vagyoni hátrányt. Értelemszerűen ebben a megtévesztő magatartásban ölt testet a vád tárgyává tett cselekmény, az adóhatóságnak „nyújtott téves tájékoztatás” az összes eltitkolt számlára vonatkozik, amelyet a vádirati, és azzal egyezően az ítéleti tényállás is tartalmaz.

[49] E mellett, szemben az ügyészi átiratban foglaltakkal, az abban hiányolt tételt a 2012. III. negyedév számláit tartalmazó táblázat 69. sorában feltüntette és a végösszeg kiszámításánál figyelembe vette, így a tényállást megalapozatlanság ezzel kapcsolatban sem jellemezte, azonban a 2012. III. és IV. negyedévre vonatkozó ÁFA összegek összesítése számítási hiba folytán valóban pontatlan, ezért azt az ítéltábla a Be. 453.§ (6) bekezdésének alkalmazásával a következők szerint helyesbítette:

[50] A 2012. III. negyedévre vonatkozó táblázat utolsó sorában az ÁFA összegeként ott feltüntetett 188 283 074 forintot 188 283 075 forintra, a 2012. IV. negyedévre vonatkozó táblázat utolsó előtti sorában az ott feltüntetett 245 047 977 forintot 245 047 974 forintra, ugyane táblázat utolsó sorában az I-IV. negyedéves ÁFA összegeként feltüntetett 468 465 124 forintot 468 465 122 forintra javította.

[51] Ezen táblázatot követő második bekezdés szövegét – ugyanezen összegek átvezetésével – akként helyesbítette, hogy: „A táblázatokban felsorolt gazdálkodók a befogadott számlák ellenértékét megfizették a cég2.-nek, így a vádlott igazgatósága alatt a számlakibocsátó társaságnak 2012. folyamán a pénzügyileg rendezett, valós gazdasági eseményt tartalmazó számlák után bevétele és ez alapján 2012. I. negyedévben 9.320.949 Ft, 2012. II. negyedévben 25.813.124 Ft, 2012. III. negyedévben 188.283.075 Ft, 2012. IV. negyedévben pedig 245.047.974 Ft, azaz összesen 468.465.122 Ft általános forgalmi adó fizetési kötelezettsége keletkezett.”

[52] A tényállás utolsó bekezdésében (22. oldal 2. bekezdése) a vagyoni hátrány összegét ugyancsak ennek megfelelően helyesbítette 468.465.122 forintra.

[53] A tényállás a fenti számítási hiba kiküszöbölését követően mindenben megalapozott, a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól mentes, így a Be. 591. § (1) bekezdés 1. fordulata alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

[54] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével indokolási kötelezettségének a szükségset elérő mértékben eleget tett. Az indokolás logikai hibáktól mentes, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével, és az annak során tett megállapításaival az ítéltábla egyetértett, az mindössze kisebb kiegészítésre szorul, továbbá a bizonyítási indítványok elutasításának indokolása igényel ugyancsak kisebb kiegészítést az alábbiak szerint.

[55] A nyomozati szakban már kihallgatott tanúknak a vádlott megváltoztatott védekezésére tekintettel történő bíróság általi meghallgatását szükségtelenné tette az is, hogy e tanúk a Be. 172. § (1) bekezdése alapján megtagadhatják a vallomástételt az olyan kérdésre nézve, amelynél a válaszadással önmagukat bűncselekmény elkövetésével vádolnák, márpedig az új vádlotti védekezéssel azonos tartalmú vallomás ilyen következménnyel járna. Ugyanilyen tartalmú megállapítást tett egyébként maga a vádlott is, amikor bírói felvetésre akként nyilatkozott, hogy: „Nyilván nekik az az érdekük, hogy azt mondják, hogy ezek a szállítások megtörténtek” (27. számú tárgyalási jegyzőkönyv).

[56] Ha és amennyiben tanú26, tanú45 és tanú28 tisztában is volt azzal, hogy a vádlott tanú25-ral dolgozott együtt, ez akkor sem lenne alkalmas a vádlottat terhelő egyéb bizonyítékok cáfolására, ha a tanúk idézéséhez szükséges adatok rendelkezésre állnának. Ennek oka egyrészt az, hogy a tanú25-ral való „együttműködés” ténye csak azt igazolja, hogy létezett ez a személy, és ő kapcsolatban állt a vádlottal. De azt már nem bizonyítja, hogy közös munkájuk a cég2. tevékenységével milyen módon hozható összefüggésbe, és még kevésbé alkalmas annak bizonyítására, hogy ha együtt is dolgoztak, az hogyan hatott ki a Zrt. számlázására. Ilyen tényadat ismereteire nézve egyéb iránt a bizonyítási indítvány nem is tért ki.

[57] Másrészt, a csak egyes megrendelőket és beszállítókat érintő számlázás önmagában fiktívnek akkor sem minősül, ha a tanúk a vádlott és tanú25 esteleges kapcsolatát igazolnák, hiszen a vádlott ennek kapcsán arra hivatkozott, hogy tanú25 hozta a megrendelő és beszállító cégeket, azaz a Zrt. az értékesítési láncolatba a saját, módosított, és az elsőfokú bíróság által el nem fogadott vallomása szerint is bekapcsolódott. Emiatt tanú25 ilyen közreműködése a Zrt. vádlott által továbbra sem tagadott valós működése, gazdasági tevékenysége mellett a fiktív számlázást még mindig nem bizonyítja, hiszen ez a vádlotti érvelés teljesen jogszerű piaci magatartást is takarhat (így pl. azt, hogy ténylegesen a számlákat kiállító cég2. nem saját maga, hanem a tanú25 által hozott alvállalkozók útján

„feketén” teljesítette a vállalt megrendelést, amely ugyanakkor a cég2. szerződéses kötelmein, a termékértékesítés/szolgáltatásnyújtás tényén, és az azon alapuló adóbevallási- és fizetési kötelezettségén semmit nem változtat.) A számlák ellenértékének készpénzes fizetése, avagy annak a bankszámláról történő felvétele úgyszintén ezt is igazolhatja, vagyis azt, hogy az értékesítési láncolatban résztvevő beszállítók és a cég2. közötti fizetési rend így került megállapításra.

[58] Ezen túlmenően, miután az elvitathatatlan, okiratokkal alátámasztott tény, hogy a cég2. egyedüli részvényese, és egyben vezető tisztségviselője (igazgatója) a vádlott volt, vagyis őt terhelte az adóbevallási- és fizetési kötelezettség, a vádlott módosított vallomása szerinti tudattartalom mellett a közte és tanú25 közötti együttműködésre figyelemmel legfeljebb utóbb nevezett bűnrészessége merülhetett volna fel, nem pedig a vádlotté, ahogy ezzel a védelem érvelt.

[59] Végezetül nevezett vallomása ezen kívül azért sem cáfolná a vádlott ellen szóló bizonyítékokat, mert az, hogy tanú25 más ügyben megvalósított olyan jellegű bűncselekményt, amire a vádlott a módosított vallomásában hivatkozik, nem bizonyítja azt, hogy jelen ügyben vád tárgyává tett számlák egy részében is ez történt. A teljesség érdekében utal arra is a másodfokú bíróság, hogy a vádlott védekezésével érintett összesített számlaérték áfa-tartalma a terhére így is fennmaradó vagyoni hátrány nagyságrendjére (334.001.073 Ft), és ekként a minősítésre semmilyen kihatással nem volna, így az indítványozott bizonyítás nem csak értelmetlen, de céltalan is egyben.

[60] Mindezzel együtt, az elsőfokú bíróság minden részletre kiterjedően bemutatta a vádlott védekezését, annak a tárgyalási szakban, a cselekmény időpontja után mintegy tíz, a tanúvallomások felvételét követően is több év elteltével bekövetkezett módosulását, melyből okkal állapította meg, hogy Terhelt1 szavahihetőnek nem bizonyult, emellett az újabb vallomásában szereplő állításait az ügy más bizonyítékai sem támasztották alá. Az a vádlotti védekezés ugyanis, hogy korábban azért nem mondta el az igazságot, mert retorziókra számíthatott vagy számított, azért nem fogadható el, mert nem merült fel olyan körülmény és a vádlott sem jelölt meg ilyet, ami alapján bármikor is már arra következtethetett, hogy ez a veszély időközben elmúlt, így teljesen életszerűtlen, hogy az eltelt igen hosszú idő alatt a valóságot elhallgassa.

[61] Újabb vallomásaival – az elsőfokú ítéletben felhozott érveken túlmenően – szemben áll és azokat az egyéb bizonyítékokkal együtt cáfolja az a tény is, hogy cégét, a cég2.-t igen komoly alaptőkével alapította, amely – a nyomozati vallomásában általa is ismertetett, és még a módosított vallomásában sem tagadott – tényleges üzleti tevékenység célul tűzésére és végzésére utal.

[62] Az a vallomásrésze pedig, mely szerint korábbi, helység3i cégében napi kapcsolatban állt a könyvelőjével, erősíti az arra vonatkozó egyéb bizonyítékokat, hogy az őt, mint a társaság egyszemélyi vezetőjét terhelő adózási kötelezettségről lényegesen több ismerettel rendelkezett, mint amennyit védekezésében ezzel kapcsolatban állított. Ugyancsak

védekezése ellen szól, hogy – miközben nem cáfolhatóan nem kellett tudnia arról, hogy az új gazdasági társaság negyedéves ÁFA-bevalló – annak ellenére nem gondoskodott az adóbevallásról, hogy úgy tudta, ez havi kötelezettsége lenne (27. számú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal: „Azzal nem voltam tisztában, hogy az új cégek az első évben negyedéves adóbevallók. Első körben azt hittem, hogy ez havi Áfás, de aztán kiderült, hogy negyedéves Áfás.”). Ha ugyanis havi bevallási kötelezettségről tudott, még beszédesebb, hogy csak akkor fordult könyvelőhöz, amikor egy év leteltével adóhatósági eljárás indult a Zrt. ellen.

[63] Indokolt ehelyütt kitérni a vádlotti védekezés és a védői fellebbezés költség számlák hiányát felvető és azok figyelembevételének hiányát kifogásoló részére annyiban, hogy ilyen számlák létét az adóbevallást elkészítő, teljesen érdektelen tanú22 könyvelő tanú egyértelműen kizárta. Ezzel kapcsolatban megjegyzendő az is, hogy a vádlott által vállalt, majd nem teljesített dokumentumszolgáltatás szintén a szavahihetőségét csökkentette. Minthogy a vádlott azt még módosított vallomásában sem vitatta, hogy a cégének létezett valós gazdasági tevékenysége is, ám e vonatkozásában sem állt rendelkezésre költség számla, ebből csak arra vonható következtetés, hogy a vádlotti gazdasági társaság is bizonylat nélkül vásárolt szolgáltatást, terméket a beszállítótól.

[64] Ettől függetlenül az ítéltábla kiemeli az alábbiakat is:

[65] A költségvetési csalás úgynevezett eredmény bűncselekmény. A bűncselekmény az eredmény, a vagyoni hátrány (adóbevétel csökkenés) bekövetkezésével válik befejezetté, mégpedig akkor, amikor a fizetendő adó megfizetésére esedékességgkor nem kerül sor. A bűncselekmény szándékos, az elkövetőnek az adófizetési kötelezettségének alapját képező tényekkel tisztában kell lennie, ahogyan azzal is, hogy magatartásával (jelen esetben az adóhatóság felé teljesítendő nyilatkozási kötelezettségének, azaz az adóbevallások benyújtásának elmaradásával) összefüggésben az adott időszakban vagyoni hátrányt okoz, e következményeket kívánja, vagy azokba belenyugszik.

[66] A vádlott az értékesítés tényével, annak valós volumenével nyilvánvalóan tisztában volt, mint ahogy azzal is, miszerint az értékesítésről kiállított bizonylat leadásának hiányában az értékesítést és az utána fizetendő adót a könyvelő bevallásban nem fogja, nem is tudná szerepeltetni, ennek következtében tudattartalma a fizetendő adó elhallgatására ugyancsak kiterjedt.

[67] Szemben a védelem érvelésével, a költség számlákkal levonható adóval kapcsolatban további vizsgálódás, következtetések levonása nem volt szükséges az ügyben. Ez pedig az általános forgalmi adó adólevonás jogának és adófizetési kötelezettségének eltérő jogi természetéből fakad. Az adólevonás joga alanyi jog, annak gyakorlása – a feltételek fennállása esetén – kizárólag az adózó döntésén alapul, és nem tehető függővé pl. attól, hogy a számlát kibocsátó adóalany adóbevallási vagy fizetési kötelezettségének eleget tesz-e. Meg kell azonban felelnie – ahogy arra több közzétett eseti döntés (pl.: EBH.2016.K.33) már rámutatott – az adólevonási jog gyakorlásához szükséges alanyi és tárgyi feltételeknek,

rendelkeznie kell adóalanyisággal, számlával és megfelelő nyilvántartásokkal, melyekből az adólevonási jog gyakorlásának alapját képező körülmények, az érintett időszak és összeg megállapítható, ellenőrizhető. A hatályos ÁFA tv. 127. § (1) bekezdés a) pontjában írt, az ügylet teljesítését igazoló számla hitelessége, mint az adólevonási jog tárgyi feltételének megléte ugyanis kizárólag a kapcsolódó könyvek, nyilvántartások adatai alapján igazolható (ellenőrizhető), s azok vezetésére vonatkozó kötelezettséget a számviteli törvény, de az ÁFA tv. 179. § és 180. §-ában foglalt rendelkezések külön is nevesítik. Az adólevonás joga az adóalanyt illeti meg, s erről nevében kizárólag a képviselőt ellátó személy jogosult nyilatkozni; a joggal a hatóságok, bíróságok az adóalany helyett nem élhetnek, az adólevonás jogának nem érvényesítése értelemszerűen számon nem kérhető. Nyilvánvalóan más a helyzet az értékesítést terhelő, fizetendő adó bevallásával, mely nem az adózó önkéntes döntésén, választásán alapul. A fizetendő adó bevallásának, megfizetésének kötelezettségét az ÁFA tv. 2. §, 55.§, 56.§, 65. §-a nevesíti, e kötelezettség teljesítése alól az adózó (képviselője) a bizonylatok (könyvelés) hiánya miatt nem mentesül.

[68] A törvényszék igen részletesen ismertette a vádlotti védekezéssel szemben általa értékelt és elfogadott tanúvallomások lényegét is – összevetve azokat a vádlotti vallomással – és okszerű indokát adta annak, miért azokat fogadta el tényállása alapjául a vádlott újabb védekezésével szemben. E téren indokolása csak tanúll tanú állításaival kapcsolatban tartalmaz hiányosságot: nem tisztázta ugyanis azt az ellentmondást, amely a cég2. bélyegzőjén levő számlaszámmal kapcsolatban a tanú és a vádlott vallomása között fennállt, azonban a tanú e vonatkozásban tett vallomása azért nem bír jelentőséggel, mert a kérdéses szolgáltatásról számla állt rendelkezésre, amely a számlaszámot értelemszerűen tartalmazta, ily módon irreleváns, hogy azt a tanú hol látta, illetve miként emlékezett rá hosszú idő távlatából.

[69] Kétségtelenül sajátos módját választotta ellenben a törvényszék a bizonyítékok értékelésének, amikor a cég2. tevékenységeinek fiktivitásával kapcsolatos vádlotti védekezést és az azzal szemben álló, általa elfogadott bizonyítékokat értékelte. Először ugyanis arról adott számot, hogy miért vetette el a vádlott más bizonyítékokkal cáfolt vallomását (elsőfokú ítélet 35. oldal 4. és 5. bekezdése), majd a jogszabályi környezet bemutatása és a könyvelőre történő felelősség-áthárításra vonatkozó védekezés cáfolata után ismertette azon bizonyítékokat, amelyeket az előző gondolatmenetéből megállapíthatóan elvetett, de a vádlotti védekezéssel egy irányba hatnak (elsőfokú ítélet 39. oldal 4. bekezdésétől a 40. oldal 2. bekezdéséig terjedő rész). Így is egyértelmű azonban, hogy ez utóbbi bizonyítékokat is az értékelési körébe vonta, külön is kitérve az egyes számlák fiktivitására alapított vádlotti védekezés elvetésének indokaira.

[70] E körben kiemeli a másodfokú bíróság is azt, hogy az adóhatósági eljárás eleve a módosított vádlotti védekezés szerinti tartalommal indult meg, azaz arra vonatkozott, hogy a Zrt. teljesen fiktív számlázást valósított meg. Ebből következően aligha lehet vitás, hogy a vádlotti védekezés igen beható vizsgálat tárgyát képezte az eljárás során, ez állt a bizonyítás középpontjában is. S bár kétségkívül maradt néhány olyan körülmény, és olyan bizonyíték (tanúvallomások), melyek a fiktív számlázás lehetőségét felvetik, azonban az eljárás előrehaladtával beszerzett számos más bizonyíték végül a vádlott nyomozás során tett, a valós gazdasági kapcsolatokra alapított vallomását támasztották alá.

[71] Összességében tehát a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelése megfelelt a törvény, a logika és az észszerűség szabályainak, az ily módon megállapított tényállását – a vádlott nyomozatától eltérő, bírósági szakban előterjesztett védekezésének elfogadásán keresztül – támadó, felmentést célzó védelmi perorvoslatok eredményre nem vezethettek.

[72] A vádlott bűnösségére vont következtetés az irányadó tényállásból okszerű, cselekményének minősítése – beleértve az alkalmazandó anyagi jogszabály helyes kiválasztását is – törvényes, az ahhoz kapcsolódó jogi indokolás kiegészítésre csak annyiban szorul, hogy a cselekmény büntetési tétele mindkét anyagi jogszabály szerint öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztés, melynek középértéke 7 év és 6 hónap.

[73] Az üzletszerűséget jelen ügyben vitató, de megállapíthatóságát a törvény alapján mégis elismerő védelmi állásponttal szemben alappal helyezkedett a törvényszék arra az álláspontra, hogy a vádlotti cselekményt az üzletszerűség jellemezte és az azzal kapcsolatos indokolása is helytálló. E vonatkozásban – a védői érveléssel ellentétben – nincs jelentősége a vádlottat az elkövetés idején jellemző életkörülményeinek, életvitelének, illetve büntetlen előéletének sem. Állandó ugyanis az ítélkezési gyakorlat a tekintetben, hogy az önmagukban is bűncselekmény megállapítását eredményező részecselekmények alapját képezhetik a több ugyanolyan bűncselekmény megállapításának az üzletszerű elkövetés fogalmában. A költségvetési csalás bűncselekménye vonatkozásában az üzletszerűség megállapításának nem akadálya az, hogy a bűncselekmény törvényi tényállásán belül értékelésre kerülő különböző elkövetési magatartások törvényi egységet alkotnak (BH 2015.59.II.).

[74] Ellenben az üzletszerű elkövetést a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 1. pontja értelmében – mely szerint a bűncselekményt a bíróság ügydöntő határozatának rendelkező részében a 2012. évi C. törvény Különös Része szerinti alcímével kell megnevezni – a rendelkező részben szükségtelen volt feltüntetni, azt ezért mellőzte az ítéltábla.

[75] A büntetéskiszabás körében értékelendő tényeket és körülményeket az elsőfokú bíróság majdnem teljeskörűen feltárta, azok mindössze a további 7 hónapot megközelítő időmúlással egészítendő ki, illetve a védő által hivatkozott ténybeli beismerő vallomás ugyancsak a vádlott javára értékelendő, mivel azonos tényállásba tartozó bűncselekményre vonatkozott, még ha a súlyát a beismerés körülményei csökkentették is.

[76] Ezt meghaladóan ha az adó összegét tekintve nem is, de a cselekmény konkrét tárgyi súlya szempontjából mindenképpen figyelembe veendő tényező, hogy a tényleges gazdasági tevékenységgel okvetlenül együtt kellett hogy járjanak költségek és kiadások, még akkor is, ha erről bizonylatok nem álltak rendelkezésre, és az adóbevallás elmaradása okán levonási joggal sem lehetett ezt érvényesíteni.

[77] Az általa kiszabott büntetés több mint 10 évet meghaladó időmúlásra figyelemmel eltúlzottan súlyos.

[78] A vitathatatlanul tetemes időmúlással kapcsolatban utalni szükséges arra, hogy a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény III.10. pontja szerint enyhítő körülmény az, ha a bűncselekmény elkövetésétől hosszabb idő telt el, de minél súlyosabb a bűncselekmény, annál hosszabb az az idő, amely enyhítőként értékelhető. Ugyane pont szerint nagyobb az időmúlás nyomatéka, ha megközelíti az elévülési időt, továbbá enyhít a büntetésen az is, ha az elkövető hosszabb ideig állt a büntetőeljárás súlya alatt; míg nagyobb a nyomatéka, ha előzetes fogva tartásban volt, és ilyenkor az előzőnél rövidebb tartam is enyhítőként értékelhető. Kétségtelen, hogy a vádlott az első nyomozati kihallgatása, 2018. február 16. óta több, mint öt évet állt büntetőeljárás hatálya alatt, és – bár kényszerintézkedést egészen az elsőfokú ítéletig nem alkalmaztak vele szemben a hatóságok –, a cselekmény elkövetése óta a másodfokú bíróság határozatának meghozataláig az elévülési idő is eltelt, amely tényezők a tárgyi súly fentiek szerinti csökkenése mellett együttesen már alkalmasak arra, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét érezhetően csökkentsék.

[79] A magánszakértő igénybevételének a Be. 190. § (2)-(5) bekezdésében írt feltételei, ahogyan azt a védő is kifejtette, az ügyben nem álltak fenn. A vádlottnak az elkészült véleményben szereplő esetleges gyógyszerfüggősége ezen túlmenően enyhítő körülményként azért sem lehetne értékelhető, mert nem fogadható el az, hogy e függőség az üzleti tevékenység végzésére nem volt hatással, az adózási kötelezettsége teljesítésére viszont kihatott.

[80] A Btk. 82. § (1) bekezdése valóban lehetőséget ad a bíróságnak arra, hogy a büntetési tételnél enyhébb büntetést szabjon ki, ha annak legkisebb mértéke a büntetés kiszabásának elveire figyelemmel túl szigorú lenne. A Btk. büntetéskiszabási körülményekről szóló 80. § (1)-(2) bekezdése ezzel kapcsolatban rögzíti, hogy a büntetést a Btk-ban meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez. E szempontok adott vádlott és cselekménye viszonylatában a fentiek szerint kiegészített büntetéskiszabási körülmények okán további enyhítést indokolnak.

[81] Az ítéltábla álláspontja szerint az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott 3 évi szabadságvesztés és az azzal azonos tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés az a szankció, ami a vádlott cselekményével és a személyében rejlő társadalomra veszélyességgel arányban áll, és amely alkalmas a büntetés Btk. 79. §-ában írt célja eléréséhez is.

[82] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára és a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára vonatkozó elsőbírói rendelkezés megfelel a Btk. előírásainak.

[83] Törvényesen alkalmazott az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben pénzbüntetést és – határozott ideig tartó – foglalkozástól eltiltást is.

[84] Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései szintén törvényesek.

[85] Fent írtakra figyelemmel az ítéltábla nyilvános ülésen eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a bűncselekmény megnevezése tekintetében és a büntetéskiszabási részében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – a tényállásnak a minősítés szempontjából jelentőséggel nem bíró helyesbítésével és az indokolás kis mértékű kiegészítésével – helybenhagyta.

[86] A vádlott nyilvános ülésen bemutatott lakcímkártyája alapján a vádlott időközben megváltozott lakóhelyét feltüntette.

[87] A bűnügyi felügyelet befejező időpontjával kapcsolatos megállapítás alapja a be. 279. § (1) bekezdés d) pontja és 290. § (2) bekezdése.

[88] A másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2023. június 2.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k., dr. Cserni János s. k., dr. Ignác György s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2022. november 8. napján kelt 26.B.368/2020/44. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.393/2022/10. számú ítéletében foglalt változtatással 2023. június 2. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. június 2.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

bíróági ügyintéző